

Udarbejdelsen af Detaillerne i Planen. For øvrigt fremgaa disse Kendsgerninger klart af Betænkningen i Landstinget som ogsaa af, hvad den ærede Ordfører deroppe gentagne Gange har udtalt. Naar nu altsaa disse Forslag ere byggede paa Regeringens Forslag, maa det siges at være saare heldigt, at Regeringen ikke, hvor stor Lyst den end kunde have haft dertil, har fulgt det Raad, det ærede Medlem gav den i Efteraaret, overhovedet ikke at fremsætte noget Skattelovforslag. Uden at Regeringen virkelig havde fundet et nyt og brugbart Grundlag, vare vi ikke komne saa vidt, som vi nu ere. Regeringsforslaget er det første Skattelovforslag, som gaar ud paa Ophævelse af Skatter, og Regeringens Forslag er baseret paa en Værdibeskatning, det, som man atter og atter har ønsket særlig fra det ærede Medlems Partis Side. Desuden hviler Regeringens Forslag om denne Ejendomsskat paa en langt bredere Basis end tidligere. Ved Regeringens Forslag opfyldes desuden tillige et andet Ønske, som har været oppe i lange Tider i Landbruget, nemlig at komme til en Fiksering af Hartkornsskatterne, Ejendomsskatterne til Kommunen. Denne Opgave har Kommissionen vitterlig aldeles ikke magtet, og over for den højtærede Indenrigsministers Paavisning af, at en saadan Fiksering ikke fandtes i Kommissionens Forslag, svarede den ærede Ordfører blot med den, jeg indrømmer, fikse Vittighed, at hvis Indenrigsministeren vilde prøve paa at foretage en Fiksering, vilde han ende med at fiksere sig selv. Men det har dog nu vist sig, at en Fiksering af disse Skatter virkelig har kunnet gøres. Den foreligger baade i Regeringens og Landstingets Forslag.

Med Hensyn til det vigtige Spørgsmaal om en Indkomstkildebeskatning vil jeg gerne tillade mig at udtale, at jeg forstaar ikke, at man ikke fra Landbrugets Side snarere ønskede denne end en Formue- og Indtægtsskat, thi det er uomstødeligt, at en Indkomstkildebeskatning er den sikreste Maade, hvorpaa man rammer Kapitalen, og det er derhos en Beskatningsmaade, som udelukker Skatteklager. Endvidere er det ogsaa den eneste Maade, paa hvilken man kan faa Skat af udenlandsk Kapital, som er anbragt her i Landet, ligesom det ogsaa er den Maade, paa hvilken man kan faa Skat af de Kreditforeningsobligationer, som ere anbragte paa fremmede Hænder. Man har nu vel opstillet store Skræmmebilleder og sagt, at naar man gik dertil, vilde man ryste den danske Kredit i Udlandet, men i saa Henseende skyder

man virkelig langt ud over Maalet. Den danske Kredit i Udlandet rystes sandelig ikke, fordi man paalægger en saadan Skat. Dertil er Skatten alt for ubetydelig. Den Frygt, at den danske Stat skulde gaa videre i Retning af et saadant Skattepaalæg, er i Virkeligheden meget fjern, og desuden er den Kapital, det her drejer sig om, i Virkeligheden saa forsvindende, at der virkelig ikke vil kunne være Tale om, at Kreditten i mindste Maade skulde paavirkes deraf. Det er et fuldstændigt Skræmmebillede, der ikke har noget med de virkelige Forhold at gøre. Over for det ærede Medlem, der talte først i Dag (P. Knudsen), vil jeg gøre opmærksom paa, at naar han sagde, at naar Laantagerne fremtidig vilde have Laan, vilde Laangiverne betinge sig den Passus i Kontrakten, at det var Laantageren, der skulde betale denne Skat, saa er det jo efter Lovforslaget umuliggjort, thi enhver Vedtagelse mod de Bestemmelser, som ere truffene i Forslaget paa dette Punkt, er udtrykkelig forbudt. Men saa for dem, der eje mindre Formuer, har Systemet den uvurderlige Fordel, at Skatten tages saa at sige, uden at det mærkes. De smaa Kapitalister, som have deres Penge anbragte i Sparekasser, betale Skatten paa den Maade, at der tilskrives dem en lille Kende mindre i Rente, end de ellers skulde have. De føle aldeles ikke Skatten paa den Maade, saaledes som de vilde føle den, hvis de fik det fulde Rentebeløb udbetalt, og til visse Terminer skulde samle Penge sammen til Skattens Udbetaling. Navnlig vide vi, at det, der for Smaafolk volder de største Vanskeligheder, er Opsamling af Penge til bestemte Terminer til saadan noget som Husleje og Skatter, her tages Skatten paa en lempelig Maade, saa at det næsten er umuligt for Skatteyderne at føle, at den tages fra dem, og det er en overordentlig stor Fordel. Men saa medfører den Ordning for Landbrugerne ogsaa den betydelige Fordel, at de blive fri for at svare Indtægtsskat. Det skulde de svare efter Kommissionens Forslag, men efter de Forslag, som her foreligge, bliver Landbrugeren fri for at svare Skat af den Indtægt, han har haft af sit Landbrug, og det er en meget betydelig Fordel; thi naar en Indtægtsangivelse af Landbruget skal foretages blot med nogenlunde Paalidelighed, kræver det en Regnskabsførelse, som Landbrugerne ikke have Tid til og vel heller ikke magte. Det er nemlig klart, at i Indtægten maa ogsaa medregnes alt det, som Gaarden in natura giver sin Ejer; det maa